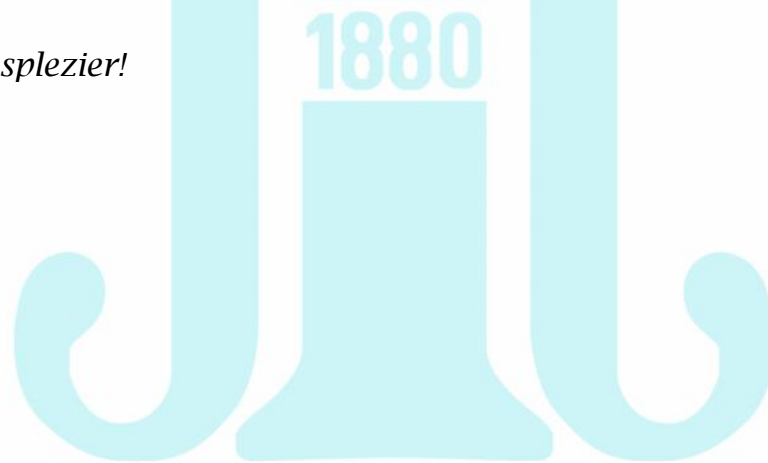


## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.  
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het  
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.  
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige  
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van  
boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*



**ONS ZUSJE TROUWT...  
EN DAN IS ER CHAMPAGNE!**

Een tragikomedie in drie bedrijven

door

1880

Luk Gijsbrechts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen  
2015  
Nr.2306

## OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.  
Te Boelaerlei 107  
2140 Borgerhout Antwerpen  
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via [www.toneelfonds.be](http://www.toneelfonds.be) → opvoering.

**Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.**

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

*Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.*

**Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.**

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"  
Postbus 363  
1800 AJ Alkmaar.  
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

### **BELANGRIJKE OPMERKING!**

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ONS ZUSJE TROUWT... EN DAN IS ER CHAMPAGNE!* op te voeren moet de naam van auteur *LUK GIJSBRECHTS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/0220/009  
ISBN 978-90-385-04179

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Luk Gijsbrechts  
[www.toneelfonds.be](http://www.toneelfonds.be)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

## ***PERSONAGES***

(4 dames - 5 heren)

Wie "de Koffietafel" (Nonkel Gaston is dood en dan is er koffie...) gezien heeft kent het stramien en de personages van dit stuk, alleen zijn we ondertussen 5 jaar later. Het jonge paar zijn Karel en zusje.

KAREL is nog steeds beeldhouwer en bleef na de dood van nonkel Gaston, in de garage (zijn atelier) wonen.

ANETTE, zijn model van toen, is na het débacle op de koffietafel, de deur uitgeschopt. Karel zat alweer artistiek aan de grond. Wat is immers een beeldend kunstenaar zonder model... en wat is een man die alleen woont in een garage? Eenzaam.

ZUSJE, wiens belangstelling voor Karel steeds sluimerend is geweest, is ook alleen. Zij woont in het grote lege ouderlijke huis. Vader, Nonkel Gaston, is, zoals we allemaal weten, dood en

MOEDER een schoolvoorbeeld van seniliteit geworden. Zusje heeft nog een tijdje geprobeerd om voor haar te zorgen maar tenslotte bleef er geen andere mogelijkheid over dan moeder te plaatsen in een instelling.

Karel alleen in zijn atelier. Zusje alleen in het grote huis.

Er moest onvermijdelijk iets moois ontstaan tussen beiden en dat resulteerde in het feest dat we heden meemaken.

De aandachtig observerende toeschouwer kan bij zusje een zacht opbollend buikje waarnemen, niet echt opvallend maar toch merkbaar en misschien is dat wel de échte reden dat dit feest nu plaatsvindt.

Bij het binnenkomen van de zaal kan het publiek het pas getrouwde en gelukkige koppel feliciteren. Onmiddellijk worden zij met nog een oude bekende geconfronteerd,

MIJNHEER VAN DE VELDE, is de figuur van juffrouw Van de Velde uit "de Koffietafel". Bij de première in het Seeftheater is zij onmiddellijk vervangen door een klungelende ceremoniemeester. Het is deze heer Van de Velde die we nu weer terug te zien krijgen als ober.) Ook nu weer blinkt Van de Velde niet uit in organisatietalent. Hij loodst het publiek naar hun plaatsen en draaft rond met plateaus vol zééér goedkope schuimwijn (mag echt niet te drinken zijn).

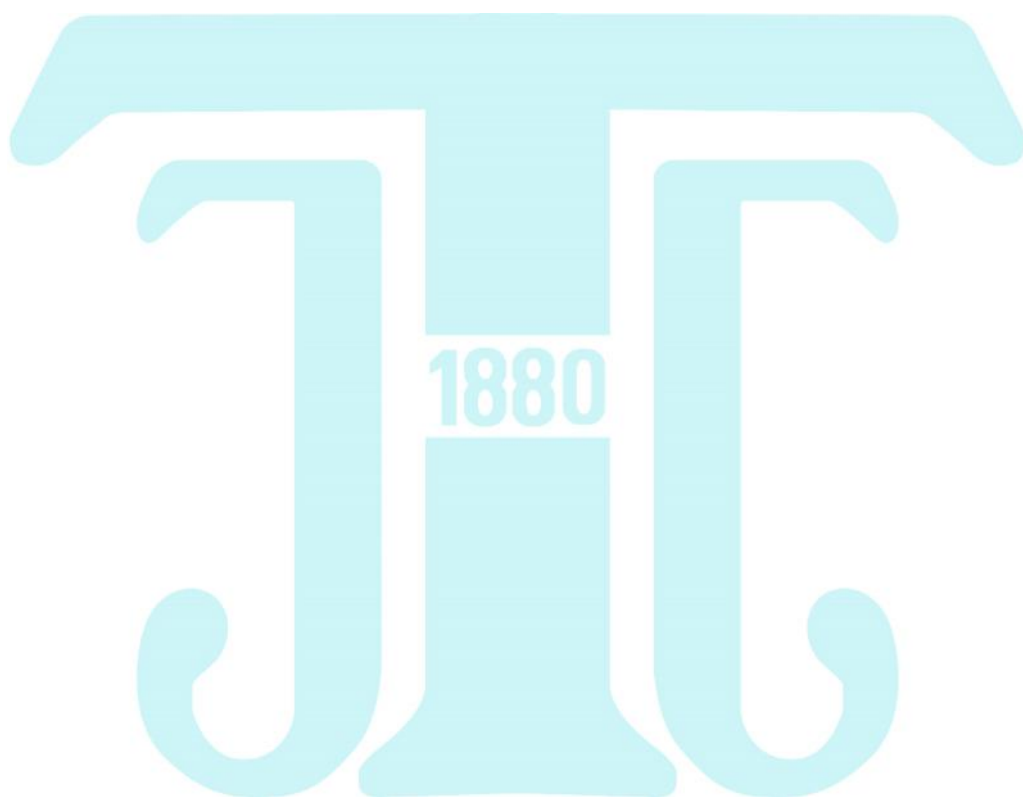
DE OUDSTE ZOON, bijzonder feestelijk uitgedost met een rode anjer in het knoopsgat, is weer de grote organizer. Hij is erg zenuwachtig en tracht ongedwongen praatjes te maken met de gasten. Af en toe kaffert hij Van de Velde uit en kijkt voortdurend op zijn horloge.

Eveneens aanwezig op het feest zijn:

DE JONGSTE ZOON, nog steeds de rebel van de familie, en

TANTE, de nog altijd gefrustreerde schoonzus van moeder. En tot slot

NONKEL, hij is nog steeds dezelfde, rokkenjagende gevestigde burger, zaakvoerder van een florerende matrassenfabriek.



## **DEEL EEN**

*(Als het publiek aanwezig is duikt het eerste familielid op... Nonkel. Nonkel groet de pas getrouwden en komt dan de zaal in. Van de Velde volgt hem met een groot pak met rode strik, het cadeau van nonkel. Het pak wordt op de geschenktafel neergezet. De oudste zoon haast zich om Nonkel te verwelkomen.)*

OUDESTE ZOON : Nonkel! Eindelijk! U bent de eerste. Laat komen is blijkbaar een hobby in de familie!

NONKEL : Kalm hé! Wees blij dat ik hier ben. Ik ben een zakenman met verplichtingen. Mijn matrassenfabriek heeft net een afdeling waterbedden opgestart en vanavond wordt de eerste matras te water gelaten... haha... grapje. Ik ben een familiebeest, jongen. Voor trouwfeesten in de familie moet alles wijken. Mijnheer Van de Velde, zet mijn pak maar centraal op de cadeautafel. *(tot oudste terwijl VDV Nonkels geschenk wegbrengt)* Was het nu echt nodig om Van de Velde terug als ceremoniemeester te vragen? Op de begrafenis van Gaston heeft hij nu niet direct blijk gegeven van professioneel inzicht.

OUDESTE ZOON : *(verveeld)* Er was niet veel keuze, nonkel, er zijn nogal wat trouwfeesten op dit moment.

NONKEL : En nu zitten we weer terug in dit kleine zaaltje!! Op de koffietafel van onze Gaston hebt ge toch gezegd dat er hier vier GROTE zalen waren!?

OUDESTE ZOON : Er is het bal van de burgemeester en de jubileumviering van "De Feestneuzen", de carnavalgroep...

NONKEL : Zeg dat het niet waar is hé! Ik ga toch weer niet Martha Somers, Rosette Boeykens en Maria Pauwels tegen het lijf lopen?

OUDESTE ZOON : *(bits)* Ze zijn niet op ons feest uitgenodigd, nonkel. Dus als u in deze zaal blijft, zal u géén enkel "oud lief" tegen het lijf lopen!

NONKEL : Ja goed, maar ne mens wil zijn benen al eens strekken hé. Waar is uw vrouwke? En het zoontje? Hoe heten ze trouwens ook al weer? Ge moet mij helpen, jong, op het vlak van namen zitten er in mijn geheugen evenveel gaten als in een latexmatras.

OUDSTE ZOON : (*wreed verveeld*) Mijn vrouw heet Sylvie en mijn zoontje Olivierke...

NONKEL : En waar zijn ze, "ons Sylvieke" en "ons Olivierke"?? Ik heb het manneke wel nog nooit gezien maar ge moet interesse hebben voor uw familie, zeggen ze toch altijd.

OUDSTE ZOON : Ze... zijn hier eventjes niet... ik zal straks wel uitleggen waarom... Mijnheer Van de Velde zal u zo dadelijk uw glaasje schuimwijn brengen, nonkel.

NONKEL : Ah schuimwijn! Wat is het leven fijn als er bubbels zijn! (*wenkt oudste zoon*) Zeg Oudste... mag ik zeggen dat ik echt van de hand Gods geslagen was.

OUDSTE ZOON : Hoezo nonkel?

NONKEL : Wel, dat uw zuster toch nog van het straat is geraakt! En dan nog wel van de kasseien geplukt door zo 'n beeldhouwertje van kust mijn kloten!! (*dan samenzweerderig fluisterend*) ... maar blijkbaar wel met kloten aan zijn lijf... (*Hij bootst even een topzwangere vrouw na, lacht en geeft oudste zoon een hartelijke slag op de rug. Nonkel mengt zich in het publiek en gaat een praatje maken*)

OUDSTE ZOON : Van de Velde! Geef hem één glas, maar dan ook niet meer dan één, verstaan? En is die traiteur nu al aangekomen?

VAN DE VELDE : Nee mijnheer.

OUDSTE ZOON : Geef de mensen dan nog iets te drinken.

VAN DE VELDE : Hun glazen zijn nog vol, mijnheer.

OUDSTE ZOON : Deel dan nog wat hapjes rond.

VAN DE VELDE : Dat kan niet mijnheer, de traiteur ging die meebrengen.

OUDSTE ZOON : Geef hen dan die verdufte nootjes van het parochiecentrum en doe gewoon uw werk, Van de Velde!

VAN DE VELDE : Mag ik een suggestie doen, mijnheer? Volgens mij lusten de mensen de schuimwijn niet.

OUDSTE ZOON : Ik kan er ook niet aan doen, Van de Velde, dat die "godverdommesse" traiteur niet komt opdagen en we die goedkope schuimwijn van de zaal hebben moeten opkopen en aanlengen met water. Doe nu gewoon uw werk!

VAN DE VELDE : Ja mijnheer.

*(Tante komt binnen, ze is nog altijd even kwezelachtig en gierig. Ze groet amper het "gelukkige koppel" gaat direct naar de oudste zoon)*

TANTE : Er staat een TAXI-chauffeur in de hall op zijn geld te wachten en hoe langer ge treuzelt, hoe duurder het wordt. Ik moet hier zitten zeker? *(Gaat onmiddellijk naar haar plaats van vijf jaar geleden op de koffietafel)*

OUDSTE ZOON : Tante, excuseer, in alle "organisatorische" drukte, is het uit mijn gedachten geglipt dat u geen wagen heeft.....

TANTE : Ik ben met de TAXI *(telkens met veel nadruk)* moeten komen want NIEMAND heeft mij voorgesteld om MIJ te komen halen. *(Gaat aan tafel zitten)*

OUDSTE ZOON : Euh... we gaan nog niet aan tafel, tante. We houden eerst een "staande" receptie, maar we wachten tot heel de familie, *(binnensmonds)* die nu al fameus te laat is, *(terug hardop)* eindelijk voltallig aanwezig is.

TANTE : Ik ga niet staan wachten op een staande receptie, ik zal wel zittend wachten. Hier is mijn cadeautje. *(Haalt een piepklein kadootje met rode strik rond tevoorschijn en zet het voor zich op tafel)* Waar is uw vrouw? En het zoontje? Gelukkig sterft of trouwt er af en toe nog iemand, anders zag je uw eigen familie nooit. Ik zou bij god niet meer weten hoe Brammetje er uit ziet.

OUDSTE ZOON : Olivierke, hij heet Olivierke..

TANTE: Ik heb het ventje, ocharme, alleen maar in zijn wieg gezien. Hoe oud is het mannetje nu? *(haalt kinderspeelgoedje te voorschijn)*

OUDSTE ZOON : Twaalf jaar, tante.

TANTE : *(steekt speelgoedje snel weg)* En uw vrouw, Karine?

OUDSTE ZOON : Die is 33 en ze heet Sylvie....

TANTE : Het is godgeklaagd! De familie is nochtans de hoeksteen van onze maatschappij! Waar zijn ze?

OUDSTE ZOON : Wel, euh... er is een probleem... maar ik zal het zo dadelijk wel uitleggen als iedereen er is... Mijnheer Van de Velde zal u zo dadelijk uw glaasje schuimwijn brengen.



TANTE : Ik lust geen schuimwijn. Dat hij maar tonic brengt..

OUDSTE ZOON : Ja, tante.

TANTE : En vergeet de taxichauffeur niet.

OUDSTE ZOON : Nee tante.

TANTE : En dan nog iets... *(Trekt oudste zoon samenzweerderig aan de mouw)* Ze zullen wel niet voor de kerk getrouwd zijn zeker?

OUDSTE ZOON : Tante,.. ik euh... *(Wil zich losmaken maar tante trekt hem terug naar zich toe)*

TANTE : Uw zuster is verdikt... *(priemende blik)*

OUDSTE ZOON : *(In de war)* Euh... dat was me niet opgevallen... excuseer Tante, maar ik moet uw taxi gaan betalen.. *(Haast zich weg)*

*(Oudste zoon gaat naar Van de Velde en geeft hem, druk gesticulerend de nodige bevelen. Van de Velde weet duidelijk niet welk eerst op te volgen)*

NONKEL : Ah, tante, comment allez-vous?

TANTE : Très bien, merci *(Nonkel kust haar en blijft haar kussen tot tante hem wegduwt)* MERCI, Nonkel, maar ik ben met de taxi moeten komen omdat niemand mij heeft voorgesteld om me te komen halen.

NONKEL : Er bestaan telefoons om te bellen, hé tante. En... niks speciaals gebeurd de afgelopen vijf jaar?

TANTE : Nee er is niks speciaals gebeurd de afgelopen vijf jaar.

NONKEL : Dat is saai... Kom, ik zal uwe cadeau effe wegzetten, anders neemt dat zoveel plaats in op tafel, nietwaar? *(Hij zet tantes piepkleine doosje met veel theater naast zijn enorme doos, op het geschenkentafeltje)* Dus, tante, er is de afgelopen vijf jaar niks speciaals gebeurd...

TANTE : Nee! Ik heb al gezegd dat er met mij niks speciaals gebeurd is! MAAR, hier is wel iets speciaals gebeurd! *(Nu ook samenzweerderig naar nonkel toe)* Wist U hier iets van? Van dat trouwen, bedoel ik. Ik viel gewoon uit de lucht toen ik vorige week de uitnodiging in de bus vond.

NONKEL : Tja...

TANTE : *(Trekend aan mouw van nonkel)* Weet u of ze voor de kerk getrouwd zijn?

NONKEL : Ik... euh...

TANTE : *(In nonkels oor)* Ze is niet in het wit en ze is mollig geworden, vindt u niet?

NONKEL : We krijgen allemaal wel een buikje, hé tante? *(Klopt op zijn pens en sluipt weg naar interessantere oorden)*

VAN DE VELDE : Mevrouw, uw glaasje schuimwijn.

TANTE : Ik had tonic gevraagd!

VAN DE VELDE : Het spijt me mevrouw, maar er is enkel schuimwijn voorzien voor de staande receptie.

TANTE : Een half glaasje dan...

*(Van de Velde weet duidelijk geen raad met deze vraag en kijkt bedremmeld rond met vol glas schuimwijn in de hand. Plots lijkt hij de oplossing gevonden te hebben en gaat naar nonkel.)*

VAN DE VELDE : Mijnheer, mag ik u een half glaasje schuimwijn aanbieden van mevrouw daar.

NONKEL : Dat is zeker, jongen. Tante, op uw gezondheid!

*(Van de Velde giet glaasje half leeg bij Nonkel en brengt dan het halfvolle glas naar tante. Hij wil opgelucht weggaan maar nonkel houdt hem tegen.)*

Van de Velde, trakteer mevrouw voor mij ook eens op een half glaasje.

*(Van de Velde giet een vol glas halfleeg bij tante, zodat deze laatste weer een vol heeft)*

VAN DE VELDE : Een traktatie van mijnheer daar.... *(Hij maakt dat hij wegkomt)*

TANTE : Maar.....

NONKEL : Gezondheid, tante!

*(De oudste zoon komt terug binnen na de betaling van de taxichauffeur)*

OUDSTE ZOON : Zo, tante, alles naar wens?

TANTE : Nee!!! Ik had een tonic gevraagd maar Van de Velde heeft mij schuimwijn gebracht. Toen vroeg ik een half glaasje en heeft Van de Velde mijn vol glas voor de helft bij nonkel leeggeschonken en mij de overschot gebracht. Maar toen vond nonkel het absoluut nodig mij terug te trakteren en kwam mijnheer Van de Velde een vol glas voor de helft leeg gieten in mijn glas en nu heb ik terug een vol glas! Maar ik vroeg maar een half glaasje!

OUDSTE ZOON : (*Snapt er duidelijk niks van en antwoordt geïrriteerd*) Drink het dan gewoon halfleeg en laat de helft staan! (*..daar heeft tante geen antwoord op..*)

*(Zus is het wachten aan de inkom duidelijk moe en komt, met Karel in haar zog, naar de tafel in het midden van de zaal)*

ZUS : Hoe zit het nu? Kwam onze jongste broer nu, ja of nee?

OUDSTE ZOON : Ik... euh... weet het niet..

ZUS : Broer asjeblijft! Ik heb jou gevraagd om mijn huwelijksfeest te organiseren!

OUDSTE ZOON : Ik doe mijn best, zusje, ik doe mijn best. Ik ben zeker vijf keer aan zijn deur geweest, maar broertje was er nooit. De vijfde keer kwamen zijn burens net buiten en die vertelden dat hij de laatste maanden niet meer op zijn appartement was geweest. Hij moest voor zaken naar het buitenland, had hij hen verteld.

NONKEL : Voor zaken... (*heel schamper*) Louche zaken... behoorlijk louche zaken.

ZUS : Hij komt dus niet...

OUDSTE ZOON : Ik heb de uitnodiging in zijn bus gestopt...

TANTE : Schoon is dat! Ik doe alle mogelijke moeite om hier met een taxi te geraken omdat niemand mij wil komen ophalen met de wagen en dan blijkt de helft van de familie niet eens te komen!

ZUS: Hoe zit het nu met Olivierke en uw vrouw?

OUDSTE ZOON : Ze zullen wel komen... Ik zal zo dadelijk nog eens naar huis bellen.

TANTE : Is er een probleempje met Brammetje?

OUDSTE ZOON : Olivierke, tante, neenee er is geen echt probleem. Ik zal straks als iedereen er is alles uitleggen.

ZUS : Begin dan nu maar uit te leggen, veel meer "naaste familie" zal er wel niet opduiken...

KAREL : *(als een slungel naast haar)* ...schatje..

NONKEL : Komt mijn zuster dan niet?

ZUS : Uw zuster, nonkel, mijn moeder dus, zit al vier jaar in een instelling. Als ge haar af en toe eens had komen bezoeken, zou u geweten hebben dat zij niet meer in staat is om op een familiefeest als dit te verschijnen!

NONKEL : *(Blijft vriendelijk maar is wel op de teentjes getrapt)* Ik weet het, ik weet het maar ik ben een drukbezet man. Ik kan niet zomaar tijd vrijmaken. Ik heb met haar verjaardag toch altijd een grote bloementuil laten bezorgen.

KAREL : *(droog tot nonkel)* Uw zuster is compleet zot.

ZUS : Kunt ge met iets meer eerbied over "mijn" moeder praten!

KAREL: Sorry schatje... *(slungel)*

NONKEL : *(vriendschappelijk naar zusje toe, slaat arm om haar heen)*... Ik ben mijn zuster inderdaad niet gaan bezoeken, maar ge moet dat begrijpen. Ik kan er niet tegen mijn zuster zo te zien aftakelen. Bij de begrafenis van Gaston herkende zij mij al niet meer. *(filosofisch)* Ik wil een mooi beeld van haar in mijn gedachten bewaren en ik ben bang om geconfronteerd te worden met de lelijkheid van de menselijke aftakeling. Begrijpt ge dat?

ZUS : *(wringt zich los uit zijn omarming)* Ik wil best een poging doen om u te begrijpen, nonkel, maar kan u dan stoppen met in mijn achterste te knijpen.

NONKEL : Het is vriendschappelijk, mijn kindje, onder familieleden kunnen dat soort dingen toch. Een klein meisje knijpt ge toch ook in haar wangen? *(Extra kneep in haar achterste)*

ZUS : Dat zijn de verkeerde wangen, nonkel! Broer! Gaat gij nu eindelijk naar uw vrouw bellen en informeren of het probleempje met Olivier opgelost is?

OUDSTE ZOON : Ja... zo dadelijk... ja... Er was inderdaad een klein probleempje met mijn zoontje maar ik ben er zeker van dat mijn telefoontje overbodig zal zijn. Het was zo'n piepklein, pietluttig probleempje dat zichzelf oplost. Zij zullen zo dadelijk wel de feestzaal binnenkomen maar voor alle zekerheid zal ik inderdaad toch even gaan telefoneren. *(Met stemverheffing en plechtig)* Laat de feestvreugde door mijn afwezigheid geen domper in de kiem... euh... smoren.

Mijnheer Van de Velde zal uw glazen nog eens vullen.

NONKEL : Doe geen moeite Van de Velde. Onze glazen zijn nog allemaal vol. Oudste, ik ga u niet feliciteren met uw wijnkeuze. Dit is gewoon piswater.

OUDSTE ZOON : Nonkel asjeblief! Ik geef toe dat het geen Piper-Heidseck is maar het is wel een "eerlijk" en "fruitig" schuimwijnkje!

*(Jongste zoon is ongemerkt binnen gekomen. Hij heeft zijn best gedaan om zich deftig te kleden maar is er weer schromelijk in mislukt, maar wat erger is voor ons gezelschap, hij heeft zich blijkbaar wat moed ingedronken en komt al lichtjes aangeschoten de zaal binnen. Hij is nog niets van zijn cynisme kwijtgeraakt en heeft zich blijkbaar weer voorgenomen om flink wat in het familiepotje te rommelen. Hij komt binnen met een dienblad vol pinten)*

JONGSTE ZOON : Piswater! Nonkel heeft groot gelijk, het is piswater! *(Hij mengt zich tussen het publiek en deelt de pinten uit. Tegelijkertijd verzamelt hij de glaasjes schuimwijn)* Pak een pint mensen. Het is een grof schandaal dat onze grote organisator, mijn broer dus, jullie het zuur wilt laten krijgen van deze "bocht".

*(Oudste zoon haast zich naar de plek van het onheil en trekt Jongste zoon, beleefd doch met aandrang aan de mouw)*

Ah, dag broer. Momentje, ik kom zo dadelijk de ganse familie innig in de armen sluiten maar ik moet hier eerst mijn goede daad van de dag doen en tenminste deze tafel redden van de drankvergiftigingsdood.

OUDSTE ZOON : Broer, asjeblief, begin weer niet!

JONGSTE ZOON : Jij bent begonnen! Jij serveert die mensen verdufte nootjes en bleekwater met bubbels! Van de Velde!

*(Deze haast zich ter plekke. Jongste zoon geeft hem de plateau met de afgeruimde schuimwijnglaasjes. Van de Velde weet zich duidelijk geen raad met de twee plateaus die hij nu vast heeft)*

Gooi maar in de vuilbak, Van de Velde. Zòdò... dierbare familie wat ben ik blij jullie terug te zien.

*(Hij gaat naar de familie. Van de Velde haast zich de andere richting uit maar wordt teruggefloten door de oudste zoon)*

OUDSTE ZOON : Van de Velde! Waar gaat u naartoe?

VAN DE VELDE : Euh... de vuilbak, mijnheer...

OUDSTE ZOON : Niks te vuilbakken! Ik betaal u om de mensen een glas aan te bieden! Doe uw werk! *(En dan stil tot Van de Velde) ... Maar probeer eerst die "godverdommesse traiteur" aan de lijn te krijgen. (Oudste zoon ook richting tafel waar de Jongste zoon aan zijn begroetingen begonnen is.)*

JONGSTE ZOON : Dag nonkeltje, ik heb gehoord dat ge het spiraaltje hebt afgezworen.

NONKEL : Niet vunzig worden, hé venteke!

JONGSTE ZOON : Maar nonkel. Dit is puur zakelijke belangstelling. U bent toch met bedwateren begonnen.

NONKEL : Waterbedden!

JONGSTE ZOON : "Weg met de spiralen en springveren, slaap nu op water uit de Finse Meren!" Ik ben goed in dat soort reclameslogans. "Seks en pret op Nonkels waterbed!" Dat is ook een goeie hé?

ZUS : "Zoek je en goede clown (kloon), hier is de jongste zoon...."

JONGSTE ZOON : Zusje... *(Volgt een zeer innige en deze keer oprechte omhelzing tussen broer en zus)* Meisje, ge verdient dit echt. Ik hoop echt, heel, heel echt dat ge heel gelukkig wordt. Karel! Kom hier jong. *(Karel komt erbij en wordt door de jongste zoon mee in de omarming opgenomen)* Karelkje, soigneert haar, jongen. Als ik ooit hoor dat ge éne vinger verkeerd uitsteekt naar mijn zuster, kom ik persoonlijk, met MIJN hamertje en MIJN beitelje om U een beetje in een kunstwerk te veranderen. En geloof me, het resultaat zal een wréééd abstrakt werkje zijn. Capito! *(Dit laatste gebeurt in een vriendelijk worstelpartijtje)* Aaah Tante... Zijt ge met de taxi moeten komen omdat niemand u heeft voorgesteld om u te komen halen?



TANTE : (*Wou net aan haar zinnetje beginnen en zit dus nu met haar mond vol tanden*)

Ik euh....

JONGSTE ZOON : Ja?

TANTE : Ik euh....

JONGSTE ZOON : Zeg het maar tante. Speek het eruit maar houdt uw vals gebit in.

TANTE : ZOT!

JONGSTE ZOON : Voilà, dat was wat ik wou horen. Karel en zusje, ik moet mij nederig excuseren maar ik heb geen cadeautje bij voor jullie. Ik was op zakenreis en ben rechtstreeks vanuit mijn hotel in Rome naar hier gevlogen en..... jammer genoeg... ben ik onderweg geen enkel voortuintje tegengekomen waaruit ik bloemen voor jullie kon ratten... MAAR... Volgende week leiden mijn zakelijke activiteiten mij naar Sri Lanka en ik beloof jullie om Sri Lankese orchideeën per luchtpost op te sturen.

NONKEL : (*bedenklijk en spottend*) Zaken? In Sri Lanka?

JONGSTE ZOON : Ja, nonkel. Dat is wat anders dan voor zaken over en weer naar Kallo. Broer, ik denk dat het tijd wordt voor uw openingsspeech, of moet ge eerst nog eens gaan telefoneren?

OUDSTE ZOON : Ik... ik... zal zo dadelijk wel even telefoneren. Ik zal nu misschien best... mijn openingsspeech houden. Wat denkt ge zusje?

ZUS : Doe maar. Het loopt nu al genoeg in het honderd.

OUDSTE ZOON : (*Zijn ergernis verbijtend*) Welkom, euh... beste familie, vrienden en kennissen. Ik ben uitermate verheugd met uw feestelijke opkomst op mijn uitnodiging, om het trouwfeest van mijn zusje met.. euh... (*Moet even op zijn papier kijken*) .. Karel, te vieren. Een huwelijk is immers geen "klein bier"...

JONGSTE ZOON : SCHOL!

ZUS : Broertje! Asjeblief!!

JONGSTE ZOON : Sorry, het was een reflex. Als ik "bier" hoor zeg ik altijd SCHOL!

Sorry broer, ga verder... Een huwelijk is immers geen klein bier..

OUDSTE ZOON : SCHOL! (*is automatisme*) ...euh... Een huwelijk is immers..... (*weet niet hoe verder te gaan*).

NONKEL : ... een grote stap.

OUDSTE ZOON : Dank u Nonkel. Een huwelijk is immers ...

NONKEL :... *(nadenkend)*.. Of een mijlpaal...

KAREL : "Een baken in de tijd..."

NONKEL : Dat is prachtig gezegd!

KAREL : Dat is de naam die ik één van mijn beelden heb gegeven. Het stelt een vrouw voor die haar armen zò strekt... *(doet het, de rechterarm recht de lucht in en de linker iets schuin)* alsof het vijf voor twaalf is! De boodschap die ik hiermee wil uitdragen is de volgende...

ZUS : *(Onderbreekt hem nogal bruut. Het mag nu al duidelijk wezen dat niet alles koek en ei is bij het pas getrouwde koppel)* Karel, niemand heeft een boodschap aan jouw "boodschap". Laat mijn broer zijn speech af maken!

KAREL : Sorry, schat...

OUDSTE ZOON : *(kluts kwijt)* Het huwelijk is een grote boodschap.... verkeerd, opnieuw... Het huwelijk is een mijlbaken... euh... op de moeilijke weg van het leven. *(Hij komt op dreef)* Het leven is als een spitse berg. In onze jeugd drentelen wij over de brede wandelwegen in het dal en begeven wij ons, aan de hand van onze ouders, op de eerste stijgende gedeelten van deze levensberg. Aanvankelijk zijn het nog zacht klimmende wegen maar na een bocht verheft de weg zich stijler dan voorheen. De ouderen lossen onze hand en als kloeke jongeling klimmen wij alleen naar boven. De weg wordt een pad, later amper een wegeltje, steeds steiler en steeds hoger. Het is hier dat onze hand reikt naar een andere hand, een hand die zich sluit om onze hand. Twee paar handen, twee paar voeten, die samen naar boven willen stappen om de top van die berg te bereiken. Het zijn haltes in ons leven zoals stationnetjes op een spoorlijn. Vandaag zijn mijn zuster en Karel aanbeland in het grote station van het huwelijk. Wij zijn de familie die hen daar verwelkomt op het perron van het grote station waar het huwelijk wordt voltrokken *(onstuitbaar nu)* in ons aller bijzijn en in het aanschijn van de almachtige vader, God!....

KAREL : *(Liet zich meeslepen en roept nu)* Halleluja! *(Zich herstellend)* Sorry schatje..

JONGSTE ZOON : *(tot nonkel)* Zijn ze op een perron van een station getrouwd?

NONKEL : SSSSTT!

TANTE : Dat was schoon, schoon was dat, zo schoon... *(Zakdoekje bij haar neusje)*

KAREL : *(Tot zijn kersvers vrouwtje)* Schat, uw broer is een echte kunstenaar, een



ware poëet, schat.

NONKEL : (*Naar oudste zoon om hem te feliciteren*) Proficiat! Poëzie beperkt zich bij mij tot: "Jantje zag eens pruimen hangen...", maar dit vond ik heel schoon.

JONGSTE ZOON : Ja, broer, dit was vééél mooier dan "Jantje zag ZIJN pruimen hangen.."

ZUS : (*tot oudste zoon*) Bedankt broer voor de prachtige speech, alleen spijtig dat uw vrouw en Olivierke hem niet hebben kunnen horen. (*Dit laatste vrij scherp*)

OUDSTE ZOON : (*zeer verveeld*) Ja... tja... ze zijn hier nog steeds niet, hé?

ZUS : Misschien kan het geen kwaad om de ganse familie even in te lichten waarom ze er niet zijn.

OUDSTE ZOON : Ik zal zo dadelijk nog eens telefoneren en ze zullen wel komen, maar misschien kan ik ondertussen toch wel eventjes een draadje van de sluijer ontrafelen van het kleine probleempje van mijn zoontje schetsen...

TANTE : Brammetje heeft toch geen kanker?

OUDSTE ZOON : Tante, asjeblief zeg! Hij heet Olivierke en is normaal zo gezond als een visje!

TANTE : Als mensen over andere mensen vertellen dat er een klein probleempje is, dan hebben die mensen meestal kanker.

OUDSTE ZOON : Olivierke heeft géén kanker maar een zwak maagje!

NONKEL : Ik heb al drie maagzweren gehad maar dat belet mij niet om hier te zijn.

OUDSTE ZOON : Het zijn zijn zenuwtjes, nonkel. Ze hebben een invloed op zijn maagwandje... en dan..

JONGSTE ZOON : .. moet hij kotsen?

OUDSTE ZOON : Overgeven, ja! Het is verschrikkelijk. Het is al begonnen op zijn eerste verjaardag toen hij de kaars op zijn taart moest uitblazen... en het worden er elk jaar meer! Het ventje mag zijn schoentje voor Sint Niklaas niet zetten of... het is al... vol. Wij halen al jaren geen kerstboom meer in huis. De eerste keer dat hij die boom met mij zag thuiskomen... ik heb hem niet meer moeten versieren.

JONGSTE ZOON : Wat is het probleem vandaag dan? Hij is niet jarig en het is geen Sint Niklaas of Kerstmis?

OUDSTE ZOON : (*stil*) Ik heb hem verteld dat zijn tante trouwde vandaag... en dat

deed hem waarschijnlijk denken aan zijn eerste plechtige communie van vorig jaar.

TANTE : Waar wij -ik wil het maar effe in de rand opmerken- ook niet op waren uitgenodigd. Enfin soit. Wat is er gebeurd op de plechtige communie van Brammetje?

OUDSTE ZOON : *(Als een gebroken man)* Hij is ziek geworden... Alles over zijn schoon kostuumpje.

JONGSTE ZOON : Neee!! *(Met gespeeld afgrijzen)* Toch niet nadat hij...

OUDSTE ZOON : Jawel....

JONGSTE ZOON : De Heilige Hostie.... Zeg, nonkel, als ge de Heilige Hostie op uw Plechtige communie uitkotst, telt die communie dan nog wel?

NONKEL : Onnozel ventje!! *(Gaat oudste zoon troosten, die nog steeds op de plaats staat waar hij zoëven zijn glorieuze speech hield)* Kom hier jongen, zet u eventjes. Het moet een enorme ontgoocheling zijn voor een vader. Ik heb nooit een zoon gehad maar moest ik er een gehad hebben en die stond dan op zijn plechtige communie te kotsen, ik zou er ook ziek van geworden zijn. *(Laat oudste zoon gaan zitten)*

OUDSTE ZOON : Het maagzuur vrat de lak van zijn schoentjes...

TANTE : Ocharme, het bazeke.

ZUS : Broertje, haal eens een glaasje water aan de bar.

JONGSTE ZOON : Merci. Ik krijg dorst van al dat maagzuur. *(af)*

OUDSTE ZOON : Jullie zullen wel begrijpen dat we het ventje zo weinig mogelijk wilden vertellen over wat er vandaag gaande was. Hij bleef echter maar vragen stellen, vooral toen hij terug zijn communiciekostuumpje moest aandoen en die "gekrakeleerde" schoentjes. In de auto heb ik het hem verteld.... *(zucht)* ..het was een ravage...

TANTE : Nee! Alles in de auto?...

OUDSTE ZOON : Mijn vrouw is onmiddellijk terug met hem naar huis gereden.

TANTE : Bel uw vrouw en zeg dat ze Brammetje een kopje lauwe melk met vier klontjes suiker en een schepje honing moet geven.

ZUS : Natuurlijk, en twee repen chocolade en een soeplepel kandijstroop. Dan kan Olivierke binnenkort gaan voetballen met zijn leverke!